

at han udviste Forsømmelighed med Renholdelse at de hans Tilsyn undergivne Patienter, dels at det om hans tjenstlige Forhold i 1919, da han forrettede Dagtjeneste, er oplyst, at han gentagne Gange trods Vejledning og Irettesættelse har udvist Ligeegyldighed og Forsømmelighed.

Under Hensyn til de foreliggende Oplysninger har man ment i Overensstemmelse med den fra Direktoratet for Statens Sindssygehospitaller foreliggende Indstilling at burde stille Forslag om, at der ikke tillægges den fra Udgangen af Juni Maaned 1925 afskedigede Plejer Pension.

Til 3. g. Toldbetjent Brask har under Udførelsen af sin Tjeneste ved Københavns Toldsted gentagne Gange, ogsaa efter at der er givet ham Advarsler, været beruset og forladt sin Tjeneste uden Tilladelse, ligesom han ogsaa i øvrigt har gjort sig skyldig i Tjenesteforsømmelse.

Idet bemærkes, at der som Følge af de saaledes foreliggende Tjenesteforseelser, som Toldbetjent Brask har erkendt sig skyldig i, og overensstemmende med derom afgiven Indstilling fra Overtoldinspektoret for København under 29. September 1925 er meddelt Toldbetjent Brask Afsked af Toldvæsenets Tjeneste fra Udgangen af September Maaned 1925 at regne, skal man foreslaa, at det i Overensstemmelse med § 61 i Lov Nr. 489 af 12. September 1919 om Statens Tjenestemænd bestemmes, at der ikke skal tilkomme ham Pension.

Til 3. h. I Skrivelse af 12. Oktober 1925 indberettede Direktionen for Sindssygehospitalet ved Vordingborg til Direktoratet for Statens Sindssygehospitaller, at Plejer ved Hospitalet Simon Jørgen Christensen havde gjort sig skyldig i Tjenesteforseelser under følgende nærmere Omstændigheder:

Plejeren, der gjorde Tjeneste som Nattevagt, havde Natten mellem den 2. og 3. og Natten mellem den 4. og 5. Oktober 1925 paa den Afdeling, hvor han gjorde Tjeneste, i Strid med den for Plejepersonalet gældende Instruks modtaget Besøg af en paa Hospitalet ansat Stuepige, første Gang ved 2 Tiden om Natten da Pigen efter Plejerens Forklaring kom fra en Markedsfest og var paavirket af Spiritus, anden Gang ved 11 Tiden om Aftenen. Besøgenes Varighed var henholdsvis $\frac{1}{2}$ og 1 Time, og de foregik paa Afdelingens Korridor og efter Pigens Forklaring, paa en Stue, hvor Nattevagten opholder sig, men ikke hvor Patienterne sov.

Efter Pigens Forklaring havde Plejeren uden nærmere Aftale om bestemte Nætter og Klokkeslet opfordret hende til at komme paa Besøg paa Afdelingen om Natten og givet hende Anvisning paa at gaa en bestemt Vej, og han aabnede Døren for hende, naar han hørte hende nærme sig, saaledes at hun ikke behøvede at banke paa eller paa anden Maade give sin Nærværelse tilkende. Ved det første Besøg gav Plejeren hende en Hovednøgle til Hospitalets Mandsafdelinger, som han angiver at have fundet paa Hospitalets Losseplads, og som han erkender, at han ifølge Instruksen skulde have afleveret til sin nærmeste Overordnede.

Da Direktionen forment, at Forseelsen var af en ret alvorlig Natur, forespurgte den, om Direktøren ønskede at træffe Afgørelse i Sagen, og Direktøren berammede da Forhør i Henhold til Tjenestemandsløvens § 17 til Foretagelse den 14. Oktober 1925 Kl. 2 og lod Plejeren tilsige til dette. Ved Skrivelse af 13. Oktober 1925 til Hospitalets Overlæge meddelte Plejeren imidlertid, at han „ikke agter at stille hos Direktøren til eventuelt Krydsforhør“, hvorhos han samtidig udtalte, at han ikke paa nogen Maade ønskede at unddrage sig noget Ansvar, og at han var klar til at modtage eventuelle Konsekvenser hvis Forseelsen var saa stor, at man nærede Betænkeligheder ved at lade ham fortsætte Hospitalstjenesten.

Da Plejeren ikke havde indfundet sig til den for Forhøret berammede Tid og ved sin Lydighedsnægtelse selv havde unddraget sig den ham efter Tjenestemandsløvens § 18 ellers tilkommende Ret til kun at blive afskediget efter forudgaaende Forhør, bemyndigede Direktøren Direktionen til at afskedige Plejeren uden Varsel fra den 14. Oktober 1925 at regne, idet man med Direktionen maatte være enig i, at han, dels ved de indmeldte Tjenesteforseelser, dels ved den stedfundne Lydighedsnægtelse, der i sig selv var egnet til at paadrage ham Ansvar efter Straffelovens § 142, havde gjort sig skyldig i Forhold der, da de svækkede den for Stillingen nødvendige Agtelse og Tillid, umuliggjorde hans Forbliven i den af ham beklædte Stilling.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt den paagældende skal have Pension, har Socialministeriet dernæst i Skrivelse af 17. Oktober d. A. udtalt, at alt foreliggende